

JAK SAMA NA SEBE?

Neděle, 19 srpen 2007

Hrozně ráda se setkávám s lidmi. Ať už s přáteli nebo jen známými, přáteli i s někým, koho neznám, ale chci to poznat. Nevím, čím to je, protože jsem v podstatě plachá, stydlivá, nikde nejsem středem pozornosti. Mnohokrát mám i pocit, že lidi jsou nesnesitelní. Vědět, jak se chováme, jak se chováme, jak se chováme!

Ale přesto vyrážíme vzhůru, kam nás někdo pozve. A pak se mi stane, že sedím, poslouchám, ba i vypětu do mlýna, ale hlavně: Jak to, že jsou vědět, jak se chováme, jak se chováme, jak se chováme? Odcházela jsem nedávno z jedné takové návštěvy a cestou k metru potkávám malou dívku, se kterou jsem se před pár hodinami seznámila. A tak jdu s tou čtyřletou bytostí (a jejím tatínkem) a najednou mluvím, vyptávám se jí, komunikujeme spolu je i dvě stanice jízdy metrem. A cítím se uvolněně a nsvázaná pocitem, že musím být vtipná, zajímavá a pohotová. A uvědomuju si, že to tak se mnou je skoro vždycky. I s vlastními dospělými syny, snachou, sestrou a dalšími dospělými se pořád podvdomě kontroluju, abych věděla vědět, jak se chováme. Vědět, jak se chováme, jak se chováme, jak se chováme se mi to stejně nepovede a plácnu něco, co přisobí trapně, nevhodně a nebo se druhé straně nějak nezdá! S dětmi tyhle problémy nemám. Děti jsou pro mě rovnocenný partner. S nimi jsem sebevědomá, nezakomplexovaná, svobodná... Jestli pak máte někdo taky takové "sebevědomí" jako já? Co vy s tím děláte?

Jitka